

Tł. S. Monika Jagiełło SAC

PRZEMÓWIENIE INAUGURACYJNE NA IV KONGRES GENERALNY ZAK

RZYM, 26 LIPCA 2024 R.

Drodzy Bracia i Siostry z Rodziny Pallotyńskiej,

Przede wszystkim bardzo serdecznie witam na IV Kongresie Generalnym Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego. Z różnych powodów, zwłaszcza z powodu pandemii Covid-19, powrót na kolejny Kongres Generalny Zjednoczenia zajął 9 lat. Ostatni Kongres odbył się w Brazylii w dniach 14-19 lipca 2015 r. w obecności 156 uczestników z różnych krajów świata.

1. Zakres Kongresu Generalnego

Statut Generalny ZAK, art. 100, określa charakter i zakres Kongresu Generalnego następującymi słowami: "Kongres Generalny jest zwoływany przynajmniej raz na sześć lat, w celu refleksji, wymiany opinii, doświadczeń i propozycji oraz dla skuteczniejszego wspierania powszechnego apostołstwa...". Oznacza to, że Kongres Generalny jest duchowym wydarzeniem Rodziny Pallotyńskiej, mającym na celu wspólną refleksję i modlitwę, wymianę naszych bogatych międzynarodowych doświadczeń i opinii oraz zaplanowanie sposobów i środków dla skuteczniejszej realizacji Apostolstwa Katolickiego. Jest to także moment, aby celebrować piękno i bogactwo duchowości i charyzmatu naszego umiłowanego Założyciela, św. Wincentego Pallottiego.

2. Uczestnictwo w podróży synodalnej

Zawsze jesteśmy wezwani do podróżowania razem z Kościołem. Dlatego zawsze staraliśmy się być częścią synodalnej podróży: komunii, uczestnictwa i misji - które są również kluczowymi pojęciami pallotyńskiego charyzmatu. Zgodnie z tym samym duchem synodalności, temat obecnego Kongresu został wybrany podczas spotkania Generalnej Rady Koordynacyjnej, które odbyło się w dniach 25-29 marca 2023 r. w Rzymie. Członkowie GRK uznali, że musimy dokonać realistycznej oceny życia Zjednoczenia w różnych krajach, dzieląc się naszymi wątpliwościami, obawami, radościami, a także nadzieją na przyszłość. Proces rozeznawania doprowadził nas do doświadczenia Emaus, czyli dwóch uczniów uciekających z Jerozolimy, rozczarowanych i przestraszonych przez Żydów, jak opisano w Ewangelii Łukasza 24, 13-35. Ostatecznie temat Kongresu został sformułowany w następujący sposób: „Z Chrystusem, naszą nadzieją, wyruszmy razem z odnowioną radością i ufnością”. „Wy jesteście tego świadkami” (Łk 24:48).

3. Nasza wdzięczność dla Komisji Kongresu

Po wybraniu tematu, przygotowania do Kongresu rozpoczęły się z pomocą specjalnej Komisji, pod przewodnictwem Michała Grzeczy. Grupa ta pracuje gorliwie do dziś i dlatego wszyscy zasługują na nasze uznanie i wdzięczność.

4. Centralne miejsce chrześcijańskiej nadziei

Kluczowym słowem tego Kongresu jest nadzieja. W rzeczywistości nadzieja jest głównym tematem Roku Jubileuszowego 2025. Papież Franciszek wybrał motto "Pielgrzymi nadziei" dla tego Jubileuszu. Motto to zostało wyjaśnione w następujących słowach: "Nadzieja chrześcijańska jest dynamiczna i oświeśla pielgrzymkę życia, ukazując braci i siostry jako towarzyszy podróży. Nie jest to samotna wędrówka, ale podróż ufego i radosnego ludu zmierzającego do nowego celu. Tchnienie Ducha życia nie zawodzi, by rozjaśnić świt przyszłości, który ma się wkrótce ziścić. Niebiański Ojciec z czułością i cierpliwością obserwuje pielgrzymkę swoich dzieci i otwiera przed nimi Drogę, wskazując na Jezusa, swojego Syna, który staje się drogą dla wszystkich".

Nadzieja pojawia się ponownie jako główny temat pallotyńskiego Jubileuszu w kontekście Jubileuszu Kościoła 2025. W liście z dnia 10 czerwca 2024 r. ks. Zenon Hanas SAC, Przełożony Generalny Stowarzyszenia i Asystent Kościelny Zjednoczenia, napisał: "W harmonii z tematem wielkiego jubileuszu Kościoła, zostało wybrane zdanie z listu Założyciela do Felice Randaniego, w którym Święty zachęca go do życia z nadzieją, pomimo życiowych prób: "Dopóki się żyje, jest nadzieja". Pallotyński Jubileusz rozpocznie się 9 stycznia 2025 r., w dniu inspiracji do założenia Zjednoczenia, a zakończy się 22 stycznia 2026 r., w uroczystość Założyciela.

Dlaczego ta nadzieja jest dziś tak ważna dla Zjednoczenia, dla Kościoła i dla całego świata? Jakie są ostateczne fundamenty tej nadziei dla chrześcijanina?

5. Fundamenty chrześcijańskiej nadziei

Nadzieja chrześcijańska jest zakorzeniona w kilku fundamentalnych przekonaniach:

Wierność Boga: Nadzieja chrześcijańska przewyższa nadzieję światową, ponieważ opiera się na niezmiennym charakterze Boga. Bóg pozostaje wierny swoim obietnicom. „Trzymajmy się niewzruszenie nadziei, którą wyznajemy, bo godny jest zaufania Ten, który dał obietnicę” (Hbr 10:23).

Chrystusowe dzieło odkupienia: Ofiara Jezusa Chrystusa na krzyżu i Jego zmartwychwstanie są ostatecznymi fundamentami naszej nadziei. Nasza nadzieja wypływa z prawdy, że Jezus pokonał śmierć w naszym imieniu. Nasza przyszłość jest bezpieczna w Zmartwychwstałym Panu. Papież Franciszek w swojej adhortacji apostołskiej *Evangelii Gaudium* (nr 278) stwierdza: "Zmartwychwstanie Chrystusa sprawia, że w każdym miejscu pojawiają się zarodki nowego świata i nawet gdyby zostały ścięte, wyrastają na nowo, ponieważ zmartwychwstanie Pana przeniknęło już ukryte wątki historii, ponieważ Jezus nie zmartwychwstał na próżno. Nie bądźmy na uboczu tego marszu żywej nadziei!". Teraz dochodzimy do ważnego pytania: Jak możemy odkryć tę odnowioną nadzieję dla życia i misji Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego?

Obecny Kongres Generalny z pewnością przyczyni się do życia Zjednoczenia poprzez ustanowienie większego poczucia braterskiej komunii między nami. Będziemy się modlić, rozważać, rozeznawać i wspólnie decydować o kreatywnych sposobach lepszej realizacji naszego charyzmatu. Radość z celebrowania piękna naszego charyzmatu napęłni nasze serca wielką pasją i gorliwością. Zadanie, które stoi przed nami, wykracza jednak poza ten Kongres.

6. Kilka osobistych refleksji

Od lat znam i żyję duchem Zjednoczenia. Miałem okazję mieszkać w Centrum Duchowym ZAK w Rzymie przez prawie 29 lat. Byłem studentem w Rzymie, a później podjąłem wiele obowiązków w Stowarzyszeniu. Przez 12 lat byłem asystentem kościelnym Zjednoczenia. Teraz kontynuuję tę pracę jako przewodniczący GRK.

Zawsze kochałem naszego Założyciela i jego charyzmat. Często mówiłem o naszym charyzmacie, podczas wielu wizytacji w prowincjach i regionach Stowarzyszenia, jako o "skarbie ukrytym w roli", "nieodkrytym skarbie". Charyzmat jest zawsze darem Ducha Świętego dla całego Kościoła i nie należy go zamykać w małej grupie z tytułem "Pallotyni". Podczas gdy św. Wincenty Pallotti i jego charyzmat jest bogaty i istotny, niebezpieczeństwem, które wyczuwałem, jest ograniczenie Zjednoczenia tylko do prac na papierze, konferencji, spotkań i dyskusji. Wszystkie te rzeczy są bez wątpienia ważne, ale ostatecznie muszą służyć Ewangelii i ludowi Bożemu. Byłem przekonany, że wszyscy członkowie ZAK muszą odbyć głęboką duchową podróż, podobnie jak sam założyciel. Wszyscy powinni mieć szansę poznania i doświadczenia osoby i duchowości św. Wincentego, a także zaangażować się w konkretne dzieła apostołskie i misyjne, dotyczące konkretnego

życia Ludu Bożego. Muszą także angażować się w konkretne dzieła apostołskie i misyjne, dotykając konkretnego życia ludu Bożego. Bez takiego konkretnego zaangażowania duchowego, apostołskiego i misyjnego, ZAK zawsze pozostanie pewnego rodzaju konstrukcją prawną z wieloma strukturami o bardzo małej zawartości duchowej, apostołskiej i misyjnej. W takim przypadku możemy organizować dowolną liczbę spotkań i dyskusji, ale Zjednoczenie nie będzie miało znaczenia ani teraz ani przyszłości. Nigdy nie znajdziemy tej odnowionej nadziei, do której dążymy.

7. Modlitwa może przemienić Zjednoczenie

Podczas gdy przeżywałem te wszystkie osobiste troski, zrodził się we mnie pomysł, aby odprawić Mszę św. przy ołtarzu św. Wincentego Pallottiego i wygłosić homilie oparte na temacie Kongresu. Odczuwałem przede wszystkim potrzebę modlitwy nie tylko za Kongres, ale za całe Zjednoczenie. Należy tu zauważyć, że ZAK nie jest tylko kwestią pewnych spotkań czy projektów charytatywnych. Jest ono przede wszystkim owocem intensywnej duchowej, mistycznej podróży Świętego i Mistyka. Jeśli nie spojrzymy na Zjednoczenie w ten sposób, zawsze istnieje niebezpieczeństwo zredukowania go jedynie do jakichś prac papierkowych lub projektów społecznych.

8. Mądra rada papieża Franciszka

Trzy osoby ze Zjednoczenia miało okazję wziąć udział w dorocznym spotkaniu moderatorów stowarzyszeń i ruchów kościelnych w dniu 13 czerwca 2024 r., zorganizowanym przez Dykasterię do spraw Świeckich, Rodziny i Życia. Podczas tego spotkania papież Franciszek zidentyfikował trzy zasadnicze punkty dla życia i misji wszystkich takich stowarzyszeń i ruchów kościelnych. Pragnę podzielić się nimi z wami raz jeszcze, tak jak przekazałem je w homilii 19 czerwca 2024 roku.

9. Myśleć tak, jak myśli Bóg

Po pierwsze: *myśleć tak, jak myśli Bóg*. Jest to podstawowa wewnętrzna zmiana, o którą jesteśmy proszeni: wyjść poza "jedynie ludzkie myślenie" i przyjąć "myśl Bożą". Przed podjęciem jakiegokolwiek decyzji, przed rozpoczęciem jakiegokolwiek programu, jakiegokolwiek apostołatu, jakiegokolwiek misji w Kościele, powinniśmy zadać sobie pytanie: czego Bóg chce ode mnie, czego Bóg chce od nas, w tym momencie, w tej sytuacji? Czy to, co sobie wyobrażam, co jako grupa mamy na myśli, jest naprawdę zgodne z "myślą Boga"? Pamiętajmy, że to Duch Święty jest protagonista podróży synodalnej, a nie my sami: tylko On uczy nas słuchać głosu Boga, indywidualnie i jako Kościół. Bóg jest zawsze większy niż nasze idee, większy niż dominujące mentalności i "kościelne mody", nawet charyzmat naszej konkretnej grupy lub ruchu. Dlatego nigdy nie zakładajmy, że jesteśmy "w zgodzie" z Bogiem:

raczej nieustannie starajmy się wznieść ponad siebie i przyjąć Bożą perspektywę, a nie tylko perspektywę ludzką. To jest pierwsze wielkie wyzwanie. Myśleć tak, jak myśli Bóg.

10. Przewyciężyć wyłączność

Po drugie: *przewyciężenie wyłączności*. Uważajmy na pokusę "zamkniętego kręgu". Są to dla nas wyzwania: ograniczanie się do tego, co myśli nasz "krąg", przekonanie, że to, co robimy, jest właściwe dla wszystkich oraz obrona, być może nieumyślna, pozycji, prerogatyw lub prestiżu "grupy". Alternatywnie, może nam również przeszkadzać strach przed utratą poczucia przynależności i tożsamości poprzez otwarcie się na innych ludzi i odmienne punkty widzenia, co wynika z nierozpoznania różnorodności jako szansy, a zagrożenia. Są to "zamknięcia", w których wszyscy ryzykujemy uwięzienie. Bądźmy uważni: nasza własna grupa, nasza własna duchowość są rzeczywistościami, które pomagają nam podróżować z Ludem Bożym, ale nie są przywilejami, ponieważ istnieje niebezpieczeństwo uwięzienia w tych zamknięciach.

11. Kultuwanie pokory

Po trzecie i ostatnie: *kultuwanie pokory*. Tutaj rozumiemy, że punktem wyjścia duchowego nawrócenia musi być pokora, brama do wszystkich cnót. Pokora jest drzwiami, początkiem. Zmusza nas do przyjrzenia się naszym intencjom: czego tak naprawdę szukam w moich relacjach z braćmi i siostrami w wierze? Dlaczego podejmuję pewne inicjatywy w Kościele? Jeśli wyczuwamy w sobie nutę pychy lub arogancji, prosimy o łaskę odkrycia na nowo pokory. Rzeczywiście, tylko pokorni dokonują wielkich rzeczy w Kościele, ponieważ mają solidny fundament w miłości Boga, który nigdy nie zawodzi, i dlatego nie szukają dalszego uznania.

Ten etap duchowego nawrócenia ma również fundamentalne znaczenie dla budowania Kościoła synodalnego: tylko osoba pokorna szanuje innych i przyjmuje ich wkład, rady, wewnętrzne bogactwo, wydobywając nie własne "ja", ale "my" wspólnoty. To pokorni strzegą komunii w Kościele, unikając podziałów, przewyciężając napięcia, umiając odłożyć na bok własne inicjatywy, aby przyczynić się do wspólnych projektów. Służąc, znajdują radość, a nie frustrację czy urazę. Żywa synodalność, na każdym poziomie, jest naprawdę niemożliwa bez pokory. Ruchy kościelne są dla służby, a nie dla nas samych.

Ruchy kościelne mają służyć Kościołowi, nie są przesłaniem samym w sobie, centralizmem kościelnym. Ruchy zamknięte w sobie powinny być wyeliminowane, nie są eklezjalne.

Drodzy Bracia i Siostry, te słowa papieża Franciszka dają nam jasną wizję i kierunek naszej przyszłej podróży: myśleć tak, jak myśli Bóg i mieć ten sam umysł Jezusa Chrystusa; przewyciężyć wyłączność i służyć misji Kościoła; być pokornym i służyć sobie nawzajem, co

można osiągnąć jedynie poprzez głęboką formację ludzką, duchową i apostołską wszystkich członków i współpracowników Zjednoczenia. Papież Franciszek mówił o pilnej potrzebie dobrej formacji.

12. Podążanie duchowym szlakiem św. Wincentego Pallottiego

Rozumiemy i doświadczamy proroczej wizji św. Wincentego Pallottiego tylko wtedy, gdy podążamy jego duchowym szlakiem, nawet ze wszystkimi naszymi niedoskonałościami.

13. Mieć to samo myślenie co Jezus Chrystus

Wincenty Pallotti, który pragnął żyć "tym samym myśleniem, co Chrystus Jezus" (Flp 2,5), okazuje się Jego wielkim naśladowcą i uczniem. Wielka Matka Miłosierdzia sprawiła, że "poznał Jej własnego Boskiego Syna" (OOCC X, s. 195). Dlatego uczucia Jezusa stały się rytmem życia świętego Założyciela: "Życie Jezusa Chrystusa jest moim życiem... Ukrzyżowanie Jezusa Chrystusa jest moje... Posłuszeństwo Jezusa Chrystusa jest moje... Męstwo Jezusa Chrystusa jest moje... Dzieła Jezusa Chrystusa są moimi dziełami... Przepowiadanie ubogim przez Jezusa Chrystusa jest moje... Pełnia mocy ofiara Jezusa Chrystusa jest moja" (OOCC X, s. 492-495). Jezus Chrystus jest mój; Jego cnoty i nieskończone zasługi są moje, i Jego dzieła - a ziemia jest zbyt mała, by pomieścić księgi potrzebne do ich opisanie - to wszystko jest moje!" (OOCC XIII, s. 121). "Ja żyję; ale nie ja, Chrystus żyje we mnie" (OOCC X, s. 256).

Taka była jego zasada. Taki jest również program członków jego Fundacji. "Podstawową regułą naszego małego Stowarzyszenia jest życie Pana naszego Jezusa Chrystusa, aby naśladować Go z pokorą i ufnością z całą możliwą doskonałością we wszystkich dziełach życia ukrytego i publicznej posługi ewangelicznej dla większej chwały Boga Ojca niebieskiego i dla większego uświęcenia naszej duszy i naszych bliźnich..." (OOCC III, s. 40).

14. Apostolstwo - Troska o wieczne zbawienie dusz

Poznać, kochać i naśladować Apostoła Ojca: oto dynamika życia św. Wincentego Pallottiego i fundamentalna inspiracja jego duchowości. W tym kontekście jeszcze bardziej rozumiemy wewnętrzne przekonanie i pasję Wincentego Pallottiego, wyrażone w następujących słowach: "Bóg nakazał każdemu troszczyć się o wieczne zbawienie bliźniego; a ponieważ w wypełnianiu takiego nakazu musimy naśladować Jezusa Chrystusa, który jest Apostołem Ojca Przedwiecznego, dlatego życie Jezusa Chrystusa, które jest Jego apostołstwem, powinno być wzorem apostołstwa każdego; a ponieważ wszyscy są powołani, a raczej zobowiązani do naśladowania Jezusa Chrystusa, więc wszyscy, proporcjonalnie do swego stanu i kondycji, są powołani do apostołstwa (OOCC III, s. 142)".

15. ZAK - Pozostać zjednoczonym z Chrystusem ukrzyżowanym i zmartwychwstałym oraz kontynuować Jego apostołstwo

W tej perspektywie Dzieło Apostolstwa Katolickiego, czyli Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego, przedstawia się jako fundament "par excellence". Specyficzną duchowością Zjednoczenia jest naśladowanie Chrystusa, Apostoła Ojca Przedwiecznego. W wierze i miłości ci, którzy należą do Zjednoczenia, pragną pozostać zjednoczeni z Chrystusem, Ukrzyżowanym i Zmartwychwstałym, który jest obecny pośród nich (por. Mt 18, 20); starają się naśladować Jego miłość do Ojca i do wszystkich oraz pragną realizować dzisiaj w sposób najpełniejszy Jego styl życia i apostołstwa.

16. Zakończenie

Św. Wincenty Pallotti pragnął żyć "tym samym myśleniem, co Chrystus Jezus" (Flp 2,5), Apostoła Ojca Przedwiecznego. Życie Jezusa jest naszym życiem, Jego apostołstwo jest naszym apostołstwem. Współpracujemy w Jego dziele zbawienia w duchu braterskiej komunii i miłości. Naszym powołaniem jest być i formować misyjnych uczniów Jezusa, zawsze w służbie misji Kościoła. Pracujemy razem jako zjednoczona siła z tą samą odpowiedzialnością i godnością dzieci Bożych, jak ewangeliczna trąba, zapraszając wszystkich do apostołstwa Jezusa Chrystusa. Oto bogactwo i piękno naszego charyzmatu. Jest to także źródło naszej odnowionej radości i nadziei. Świętujemy zatem proroczy dar pallotyńskiego charyzmatu i ofiarujemy go Kościołowi i światu.

Niech to będzie prawdziwe doświadczenie Wieczernika, pod przewodnictwem Ducha Świętego i w matczynej obecności Maryi, Królowej Apostołów.

Ks. Jacob Nampudakam SAC

Przewodniczący GRK ZAK